

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJÉTŐL

A MÉLYSÉG LÁNYA

RICK
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

RIORDAN

RICK
RIORDAN

A MÉLYSÉG
LÁNYA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

A természet teremtőereje
messze meghaladja az
ember pusztító ösztönét.

– Jules Verne:
Nemo kapitány

ELŐSZÓ

Ne maceráld a tengericsillagot!

Tudtátok, hogy az óceánok több mint nyolcvan százaléka még feltáratlan? **NYOLCVAN SZÁZALÉKA, EMBEREK!** Nagyon valószínű, hogy egy sellő és egy óriás tintahal ebben a pillanatban is éppen azon tűnődik a makroalga-makaróniját majszolgatva, vajon mikor kapcsolunk és jövünk rá, hogy Atlantisz csak egy vidámpark volt, ami nagyon csúnya véget ért. Ki tudja?

Senki sem tudhatja biztosan, mivel az óceán világa nagyrészt ismeretlen a számunkra. Én pedig rettegek az ismeretlentől, tehát magától értetődik, hogy az óceántól is. Az egész talán akkor kezdődött, amikor tízéves koromban az egyik karjánál fogva felemeltem egy tengericsillagot... és hamarosan arra ocsúdtam, hogy csak egy izgő-mozgó végtagot tartok a kezemben. Akkor még nem tudtam, hogy a tengericsillagok karja visszánő. Azt hittem, hogy gyilkos vagyok. Ijedtemben térdre rogytam, és felüvöltöttem. **(ÁTKOZOTT, RÉMSÉGES ERŐ! ILY ÁRTATLAN LÉNY... ÉS ELPUSZTULT! EZ AZT JELENTI, HOGY TÖBBET NEM KELL KONDITEREMBE MENNEM?)**

De minél jobban megrémít valami, annál inkább hajlamos vagyok a megszállottjává válni. És a tengericsillaggal való sorsdöntő találkozásom óta az óceán és annak különös lakói – igen, most rátok gondolok, kedves tuskésbőrűek

és kígyókarúak – a kiismerhetetlen erő, a felfoghatatlan szépség és a kiaknázatlan lehetőségek képviselőiként jelennek meg a képzeletemben.

Rick Riordan *A mélység lánya* című regénye ezt a félelemmel vegyes áhítatot mutatja be.

Ha egy igazán fordulatos sztorira vágytok, amitől hevesebben dobog a szívetek, amit olvasva nem győzitek kapkodni a levegőt, és ami komoly megterhelést ró a lelketekre a népes szereplőgárda, többek között az induripinduri, nagyon eszes és valószínűleg vérszomjas fahéjas csigák (ja, és egy hatalmas mélytengeri lény, aki csupán igaz szerelemre vágyik, de tényleg!) révén, akkor mindezt megtaláljátok a következő oldalakon. Történetünk két háborúzó iskolával és egy kataklizmával kezdődik, aminek következtében a nagyon elit Harding-Pencroft Akadémia kilencedikesei egy halálos küldetésen találják magukat. Feladatuk egy olyan technológiai titok felderítése, ami az egész világ sorsát megváltoztathatja. Lankadatlan érdeklődéssel követtem a legénység high-tech kalandjait, a mélytengeri rejtélyeket és a hadászati taktikákat, amiktől valahogy én is okosabbnak éreztem magam, holott a nap nagy részét puha takaróba burkolózva töltöttem.

Nem is tudnék jobb kapitányt elképzelni ehhez a vízi kalandhoz, mint a félelmetes Ana Dakkart. Ana pontosan olyan, amilyen én akartam lenni tizenöt évesen. Rettenthetetlen, vág az esze, nyelvzseni, jóban van egy delfinnel, akit Szókratésznek hívnak, és – ami a kamasz Rosh, az örök álmodozó szempontjából a legfontosabb – egy szinte legendába illő örökség terhét hordja a vállán.

Ana ugyanis Nemo kapitány egyik utolsó leszármazottja, és a szálak itt kezdenek összekuszálódni. A Dakkarok utolsó képviselőjeként Anának nemcsak egy olyan örökséggel kell megbirkóznia, ami gyökerestől változtathatja meg a világ technológiáról alkotott felfogását, hanem

ennél sokkal nagyobb kérdésekkel is, mint például: mivel tartoznak nekünk mások, és mi mivel tartozunk nekik? Amikor az egész világ téged figyel, könnyű erényesnek lenni, de amikor mélyen a víz alatt vagy, ahová még a nap sugarai sem jutnak el, lehet, hogy olyat teszel, amire életben nem számítottál...

Számomra ez a történet olyan, mint az óceán. Egyszerre izgalmas és félelmetes, és akárhogy is nézzük, nagyon király. Jó szórakozást! És ne egyetek túl sok fahéjas csigát!

Roshani Chokshi

BEVEZETŐ

A tenger alatti utazásom az olaszországi Bolognában kezdődött 2008-ban. Egy gyerekkönyvvásáron vettem részt közvetlenül a *Csata a labirintusban* és *A 39 kulcs: A csontlabirintus* megjelenése előtt. Egy étterem pincehelyiségében vacsoráztam a Disney Publishing tizennégy fejesével, amikor a részlegvezető felém fordult és azt kérdezte:

– Rick, van olyan a Disney tulajdonában lévő alkotások közül, amit szívesen átdolgoznál?

– A Nemo kapitány – vágtam rá habozás nélkül.

További tizenkét évembe telt, mire úgy éreztem, készen állok arra, hogy megírjam a történetet, és most végre a kezetekben tarthatjátok az én verziómat.

Ki az a Nemo kapitány? (Nem, nem az a hal a rajzfilmből.)

Ha nem ismernétek az eredeti Nemo kapitányt: Jules Verne francia író keltette életre őt még a XIX. században. Verne két regényében is ír róla – *Nemo kapitány, tenger alatt a világ körül* (1870) és *A rejtelmes sziget* (1875) –, ahol Nemo a *Nautilust*, a világ legfejlettebb tengeralattjáróját irányítja.

Nemo kapitány okos, művelt és dúsgazdag úriember. De hirtelen haragú, megkeseredett és veszélyes is egyben.

Képzeljétek el Bruce Wayne, Tony Stark és Lex Luthor ötvözetét. Az egykor Dakkar hercegként ismert Nemo a brit gyarmati kormány ellen harcolt Indiában. Bosszúból a britek megölték a feleségét és a gyerekeit. Ez a Dakkar nevű főgonosz-szuperhős eredettörténete. Felvette a Nemo nevet, ami latinul azt jelenti: *senki*. (A görög mítoszok rajongóinak: ez egy ún. „Easter egg”, vagyis rejtett utalás Odüsszeuszra, aki Senki néven mutatkozik be Polüphemosznak, a küklopsznak.) Nemo élete hátralévő részét annak szenteli, hogy a nyílt tengeren terrorizálja a gyarmatosító európai nagyhatalmakat, elsüllyessze és kifossza hajóikat, és a megállíthatatlan „tengeri szörnyel”, a *Nautilusszal* riogassa őket.

Ki ne szeretne ekkora hatalmat? Gyerekként valahányszor belecsoobbantam egy tóba vagy akár medencébe, úgy tettem, mintha én lennék Nemo kapitány. Büntetlenül elsüllyeszthettem az ellenséges hajókat, észrevétlenül bejárhattam az egész világot, olyan mélységeket fedezhettem fel, ahol még soha senki sem járt, és mesés romokra, felbecsülhetetlen értékű kincsekre bukkanhattam. Elmerülhettem a saját titkos birodalmamban, távol a felszíni világtól (ami már önmagában véve is elég szörnyű volt). Ebből már sejthetitek, hogy amikor végül megalkottam Percy Jacksont, Poszeidón fiát, elsősorban a Nemo kapitányról és a *Nautilus*ról szótt régi ábrándjaim okán faragtam belőle tengeri félistent.

Most őszinte leszek: gyerekként eléggé vontatottnak találtam Verne regényeit. A képregényváltozatot azonban, amivel még a nagybátyám ismerttetett meg, nagyon szerettem, és a *Nemo kapitány* Disney-féle feldolgozását is élvezettel néztem, még a giccses részeket is, amikor Kirk Douglas vidáman énekel és táncol, vagy az óriás gumi tintahal megtámadja a hajót. Csak idősebb fejjel jöttem rá, milyen gazdagok és összetettek az eredeti regények. Nemo

egyszeriben még érdekesebb figurának tűnt, mint eredetileg képzeltem. És szép lassan felfedeztem az elbeszélésben megbúvó apró réseket, ahol Verne helyet hagyott egy lehetséges folytatásnak...

Mi a jelentősége ma Nemo kapitánynak?

Verne volt az egyik első sci-fi-író. A huszonegyedik századból visszatekintve nehéz átlátni, mennyire forradalmiak voltak az elképzelései, pedig Verne olyan technikai megoldásokat álmódott meg, amik csak hosszú évszázadok múlva valósulhattak meg. Egy önműködő tengeralattjáró, ami úgy tudja megkerülni a Földet, hogy közben egyszer sem kell kikötnie utánpótlásért? Lehetetlenség! 1870-ben a tengeralattjáró még nagyon új keletű találmány volt: egy veszélyes bádogdoboz, ami nagyobb valószínűséggel robbant fel és ölt meg mindenkit a fedélzeten, mint hogy sikerrel teljesítsen egy világszerte utat. Verne a *Nyolcvan nap alatt a Föld körül* című regényét is egy olyan korban írta, amikor a gyors utazás elképzelhetetlen volt, az *Utazás a Föld középpontja felé* című művében pedig egy olyan hőstettet ír le, ami mind a mai napig messze meghaladja az emberi technológiát, bár egy nap, ki tudja, talán képesek leszünk rá.

Az igazán jó sci-fi befolyásolni tudja az emberek jövőképét. Jules Verne ebből a szempontból verhetetlen. A távoli 1800-as években felvetette, mi mindenre *lehetnénk* képesek, és az emberiség felnőtt a kihíváshoz. Amikor ma az emberek arról beszélnek, hogy egy repülő vagy egy hajó milyen gyorsan tudja megkerülni a Földet, még mindig a *Nyolcvan nap alatt a Föld körül* könyvet használják viszonyítási alapként. Hajdanán a nyolcvan nap hihetetlenül rövid időnek számított a Föld megkerüléséhez. Ma már

kevesebb mint nyolcvan óra alatt megtehetjük repülővel, és kevesebb mint negyven nap alatt a tengeren.

Verne *Utazás a Föld középpontja felé* című műve barlangászok generációit inspirálta a földi barlangrendszerek felfedezésére, és arra ösztönözte a geomérnököket, hogy feltérképezzék a Föld rétegeinek működését.

Nemo kapitány ezzel szemben arra hívta fel a figyelmet, hogy az óceánok milyen fontos szerepet játszanak a bolygónk jövője szempontjából. Tudjuk, hogy a Föld nagy részét víz borítja, és az óceánok nyolcvan százaléka *még mindig* feltáratlan. Az emberiség túlélésének kulcsa lehet, hogy rájövünk, az éghajlatváltozás közepette hogyan használjuk ki a tenger erejét, és hogyan élünk *összhangban* azzal. Verne ezt mind-mind előrevetíti a könyveiben.

Nemo és legénysége képes önállótan, a szárazföld érintése nélkül élni. A tenger minden szükségletüket biztosítja. A *Nemo kapitányban* Nemo azt mondja Aronnaxnak, hogy a *Nautilus* teljesen elektromos, és minden energiáját az óceánból nyeri. A *rejtelmes szigetben* Cyrus Harding felveti, hogy amikor elfogy a szén, az emberek az óceán bőséges hidrogénkészleteiből meríthetik majd az energiát. Ez a cél *egyelőre* még nem teljesült, többek között ezért is döntöttem úgy, hogy Nemo minden bizonnal megfejtette a hidrogén titkát.

Nemo kapitány és legénysége elektromos leideni puskát használnak, ami hatékonyabb és elegánsabb, mint a hagyományos lőfegyverek. Szinte korlátlan vagyonnal rendelkeznek a kifosztott hajóroncsoknak köszönhetően. Rájöttek a víz alatti növénytermesztés nyitjára, így az élelmezés sem jelent gondot. És ami a legfontosabb: *sabadok*. Egyetlen nemzet törvényei sem vonatkoznak rájuk, úgy jöhetnek-mehetnek, ahogy kedvük tartja. Nemón kívül senkinek sem tartoznak felelősséggel. Hogy ez jó-e vagy rossz... Az attól függ, mi a véleményed Nemóról!

A tenger és az új technikai vívmányok fontossága: mindkettő nagyszerű ok arra, hogy Jules Verne-t olvassunk. De van itt még egy kritikus pont, amit figyelembe kell vennünk. Verne indiai hercegeként ábrázolja Nemo kapitányt, akinek a népe az európai gyarmatosítók rabigájában szenved. A karaktere olyan témákat boncolgat, amik ma is ugyanolyan égetőek, mint a viktoriánus korban. Hogyan hallassuk a hangunkat és jussunk hatalomhoz, ha a társadalom megtagadja tőlünk ezeket a kiváltságokat? Hogyan küzdhetünk az igazságtalanság ellen? Ki írja a történelemkönyveket, ki dönti el, hogy kik a „jók” és a „rosszak”? Nemo törvényen kívüli, lázadó, zseni, tudós, felfedező, kalóz, úriember, „a bosszú angyala”. Összetett jellem, ezért is olyan szórakoztató olvasni róla. Lenyűgözött az ötlet, hogy átmenekítsem az örökségét a huszonegyedik századba, és megnézzem, mivel foglalkoznak a leszármazottai hosszú évekkel később.

Ti mit tennétek, ha a *Nautilus* erejével rendelkeznétek? Remélem, hogy *A mélység lánya* ugyanolyan hatással lesz a kalandos énetekre, amilyen hatással Jules Verne volt az enyémmre.

Merülésre felkészülni! Mélyre megyünk!

HARDING-PENCROFT AKADÉMIA

DELFIN-HÁZ

kommunikáció, felfedezés, kriptográfia,
kémelhárítás

CÁPA-HÁZ

parancsnoklás, harc, fegyverrendszerek, logisztika

FEJLÁBÚ-HÁZ

mérnöki tudományok, alkalmazott mechanika,
innováció, védelmi rendszerek

ORKA-HÁZ

orvostudomány, pszichológia, oktatás, tengerbiológia,
közösségi emlékezet

A HARDING-PENCROFT AKADÉMIA KILENCEDIKESÉI

DELFIN-HÁZ

Ana Dakkar, prefektus

Lee-Ann Best

Virgil Esparza

Halimah Nasser

Jack Wu

CÁPA-HÁZ

Gemini Twain, prefektus

Dru Cardenas

Cooper Dunne

Kiya Jensen

Eloise McManus

FEJLÁBÚ-HÁZ

Tia Romero, prefektus

Robbie Barr

Nelinha da Silva

Meadow Newman

Kay Ramsay

ORKA-HÁZ

Franklin Couch, prefektus

Ester Harding

Linzi Huang

Rhys Morrow

Brigid Salter

ELSŐ FEJEZET

Most megmondom a frankót a sorsfordító napokkal kapcsolatban.

Ugyanúgy kezdődnek, mint a többi. A legutolsó pillanattig semmi sem utal arra, hogy a világod hamarosan milliárdnyi füstölgő szilánkra robban szét.

A tanév utolsó péntekén reggel ötkor ébredek a kollégiumi szobámban, mint mindig. Csendesen kelek fel, nehogy felverjem a szobatársaimat, bikinibe bújok, és már indulok is az óceánhoz.

Imádom ezeket a kora reggeleket! A napfelkelte rózsaszínes-türkizes fénybe vonja a kampusz épületeinek fehér betonhomlokzatait. A belső udvar pázsítja üres, leszámítva a sirályokat és a mókusokat, amik örökös háborút vívnak a diákok által hátrahagyott morzsákért. A levegőt betölti a tengeri só, az eukaliptusz és a büfében sült friss fahéjas csiga illata. A hűvös dél-kaliforniai szellő libabórt varázsol a karomra és a lábamra. Ilyenkor érzem csak igazán, mekkora mázli, hogy a Harding-Pencroft Akadémiára járhatok.

Feltéve persze, hogy túlélem a hétfévi próbát. Lehet, hogy szégyenszemre partra mos a víz, vagy egy hálóba gabalyodva lelem haláloamat a víz alatti akadálypályán... De

ez még mindig jobb, mint ha azzal zárnám a félévet, hogy ötmillió feleletválasztós kérdést válaszolok meg valami szabványvizsgán.

A kavicsos ösvényen gyalogolok az óceán felé.

Száz méterrel a haditengerészeti épülete után a sziklák a Csendes-óceánba zuhannak. Messze lent fehér tajtékok fodrozzák az acélkék tengert. A hullámok dübörögve visszahangoznak az öböl kanyarulatában, mintha egy óriás horkolna.

A bátyám, Dev, a sziklaszirten vár rám.

– Elkéstél, Ana Banana.

Tudja, hogy utálok ezt a nevet.

– Mindjárt lelöklek! – figyelmeztetem.

– Azt próbáld meg!

Amikor Dev elmosolyodik, félig eltorzul az arca, mintha nem tudná kiegyenlíteni a nyomást az egyik fülében. A lányok szerint imádni való. Hát, nem tudom. Dev sötét haja elöl tüskés, mint a tengeri sün. Állítólag ez az ő „egyéni stílusa”. Szerintem csak azért ilyen, mert alvás közben a fejére húzza a párnát.

A szokásos fekete iskolai bűvárruháját viseli, mellrészén az ezüstszerű cápalógóval, ami a házára utal. Dev szerint nem vagyok normális, hogy bikiniben merülök. Alapjában véve kemény csávó. De irtózik a hidegtől.

A merülés előtt végzünk pár nyújtógyakorlatot. Ez a hely egyike azon keveseknek a kaliforniai partvidéken, ahol bárki szabadon merülhet anélkül, hogy rütyarára zúzná magát a köveken. A meredek sziklafal egyenesen az öböl mélyébe zuhan.

Ilyenkor, kora reggel, csend van és nyugalom. Dev, bár vezetőként rengeteg a teendője, sosem hagyná ki a közös rituálénkat. Ezt nagyon becsülöm benne.

– Mit hoztál Szókratésznek? – kérdezem tőle.

Dev maga mellé mutat. Két döglött tintahal csillog a fűben. Végzősként Devnek hozzáférése van az akvárium eliségkészlethez. Vagyis megteheti, hogy apróbb csemegéket csempésszen ki a barátunknak az öbölbe. A tintahalak a farkuktól a csápjukig nagyjából harminc centi hosszúak, nyálkásak, és ezüstös-barnás árnyalatúak, mint a rozsdás alumínium.

Loligo opalescens. Észak-amerikai kalmár. Élettartama hat-kilenc hónap.

Nem tudom kikapcsolni az adatfolyamot. A tengerbiológia-professzorunk, dr. Farez az oka. Emlékeznünk kell a részletekre, mert minden – szó szerint *minden* – benne lesz a tesztben.

Szókratész máshogy nevezi a *Loligo opalescens*t. Ő csak annyit mond rá: reggeli.

– De szépek! – Fogom a még félig fagyott tintahalakat, és az egyiket átnyújtom Devnek. – Mehetünk?

– Hé, mielőtt lemerülnénk... – A bátyám arca elkomolyodik. – Adok neked valamit...

Nem tudom, igazat mond-e, de persze megint behúz a csőbe. Várakozón nézek rá, ő azonban hátat fordít nekem, és leveti magát a szikláról.

– Ó, te kis... – szitkozódok.

Aki előbb ugrik a vízbe, előbb találja meg Szókratészt.

Mély levegőt veszek, és a tesóm után ugrom.

A sziklaugrás maga a mennyország. Tízemeletnyi magasból zuhanok lefelé, a szél és az adrenalin hangosan süvölt a fülemben, míg végül belecsapódom a jeges vízbe.

A szervezetem sokkot kap, de én élvezem a hirtelen támadt hideget, a sebeimet és horzsolásaimat nyaldosó sós víz keltette csípős érzést. (Ha a HP diákjaként nincsenek sebeid és horzsolásaid, akkor nem igazán remekelsz a harci játékokban.)

Egyenesen átvágunk egy rézszínű sziklahalrajon: több-tucatnyi díszes narancssárga-fehér nehézfiún, akik úgy néznek ki, mint egy rakás punk-rock koi ponty. De csak külsőleg kemények, mivel a közeledtünkre riadtan spriccelnek szét. Dev csillogó buboréknyoma tíz méterrel alattam örvénylik. Követem őt.

A statikusapnea-rekordom öt perc. Amikor megerőltetem magam, természetesen nem tudom ilyen sokáig viszatartani a lélegzetemet, de akkor is ez a természetes közegem. A felszínen Dev erő és robbanékonyság tekintetében is előnyben van hozzám képest. A víz alatt azonban az én kitartásom és állóképességem a jobb. Legalábbis ezzel nyugtatgatom magam.

A bátyám keresztbe vetett lábakkal lebeg a homokos tengerfenék fölött, mintha már órák óta ott meditálna. A háta mögé rejti a tintahalat, mert Szókratész már megérkezett, és úgy böködi Dev mellkasát az orrával, mintha azt mondaná: *Na, úgyis tudom, mit hoztál!*

Szókratész gyönyörű állat. És ezt nem csak azért mondom, mert a Delfin-ház tagja vagyok. Ez a fiatal palack-orrúdelfin-hím két méter hetven centi hosszú, a bőre kékszürke, és egy sötét csík húzódik a hátúszóján. Tudom, hogy valójában nem mosolyog. Csak fura a szája. De még így is irtó cuki!

Dev előveszi a tintahalat. Szókratész a szájába kapja, és egészben lenyeli. Amikor Dev rám vigyorog, egy buborék szökik ki az ajkai közül. Az arckifejezése azt üzeni: *Haha, ez a delfin engem szeret a legjobban!*

Én is odanyújtom a halamat Szókratésznek. Aki nagyon örül, hogy még repetát is kap. Hagyja, hogy megvakarjam a fejét, ami olyan sima és feszes, mint egy vízzel töltött lufibomba. A melluszonyát is megsimogatom. (A delfinek imádják, ha a melluszonyukat simogatják.)

Aztán Szókratész olyasmit tesz, amire nem számítottam. Hánykolódni kezd, és úgy tolja fel a kezemet az orrával, mintha azt mondaná: *Gyerünk!* vagy *Siessünk!* Aztán megfordul, és elúszik. A farka által keltett hullámok az arcomba csapnak.

Nézem, ahogy eltűnik a félhomályban. Várom, hogy visszaforduljon. De hiába.

Nem értem.

Szókratész nem szokott így elmenekülni evés után. Szeret velünk lenni. A delfinek természetüknél fogva ember-szeretők. Szókratész általában a felszínig kísér minket, a fejünk fölött ugrál, bújócskázik, vagy úgy csicsereg és katóg, mintha kérdésekkel bombázna minket. Ezért is hívjuk Szókratésznek. Sosem válaszol: mindig csak kérdez.

Ma azonban izgatottnak, már-már nyugtalannak tűnt.

A szemem sarkából most is látom a biztonsági rács kék fényeit az öböl torkolatánál: izzó rombuszmintázatot alkotnak, ami az elmúlt két év során teljesen megszokottá vált a számomra. Amikor azonban jobban odanézek, észreveszem, hogy a fények egy pillanatra kialszanak, majd újra felvillannak. Ez eddig még egyszer sem fordult elő.

Devre pillantok. Ő semmit sem észlel az egészből. Felfelé mutat. *Versenyezzünk!*

Elrúgja magát a talajtól, és otthagy a homokfelhőben.

Én még maradni akarok. Kíváncsi vagyok, vajon a fények megint kialszanak-e, és mi lett Szókratésszel. De már nagyon ég a tüdőm.

Kelletlenül követem Devet.

Miután feljutok a felszínre és kifújom magam, megkérdezem Devet, ő is látta-e, hogy a fények egy pillanatra kialudtak.

A bátyám kétkedően néz rám.

– Nem lehet, hogy az agyad hagyott ki?

Az arcába fröcskölöm a vizet.

– Nem, most komolyan! Ne szóljunk valakinek?

Dev kitörli a vizet a szeméből. Még mindig szkeptikusnak tűnik.

Hogy őszinte legyek, sosem értettem, miért telepítettünk ilyen hipermodern elektronikus víz alatti gátat az öböl torkolatához. Tudom, hogy a tengeri élővilágot hivatott megóvni, mivel távol tartja az orvvadászokat, a búvárokat és a rivális gimi, a Land Intézet csínytevőit. De nekem akkor is túlzásnak tűnik, annak ellenére, hogy a mi iskolánkból kerülnek ki a világ legjobb tengerkutatói és tengerészkadétjai. Nem tudom, milyen elven működik a rács. De az biztos, hogy nem szabadna villognia.

Dev nyilván látja rajtam, hogy komolyan aggódom.

– Jó – mondja végül. – Jelenteni fogom.

– Szókratész is furcsán viselkedett.

– Egy delfin furcsán viselkedett. Oké, majd ezt is megemlítem.

– Ha gondolod, szólhatok én is, de mindig azzal jössz, hogy én csak egy hülye kis gólya vagyok. Te vagy a Cápák nagy és rettenthetetlen vezére, szóval...

Most Dev fröcsköl le engem.

– Ha befejezted az agonizálást, van egy meglepetésem a számodra. – A bátyám egy csillogó láncot húz elő a bűváröve zsebéből. – Boldog előszületésnapot, Ana!

Átnyújtja a nyakláncot, amin egyetlen aranyba foglalt fekete gyöngyszem függ. Időbe telik, mire felfogom, mit is tartok a kezemben. Elszorul a szívem.

– Anyáé? – nyögöm ki nagy nehezen.

Ez a gyöngy eredetileg anya mangala szútráját, azaz esküvői nyakláncát díszítette. Összesen ennyi maradt meg belőle.

Dev rám mosolyog, bár egy pillanatra a már jól ismert melankólia homályosítja el a tekintetét.

– Új foglalatot csináltattam neki. Jövő héten leszel tizenöt éves. Anya is azt akarná, hogy a tiéd legyen.

Ez a legedesebb dolog, amit a bátyám valaha is tett érted. Mindjárt sírva fakadok.

– De... miért nem vártál a jövő hétig?

– Ma kezdődik a kilencedikesek próbája. Azt akarom, hogy nálad legyen a gyöngy... hogy szerencsét hozzon, ha esetleg, tudod, megbuknál, vagy ilyesmi.

Dev aztán tudja, hogyan kell elrontani az ember kedvét!

– Jaj, dugulj már el! – kiáltom.

A bátyám elneveti magát.

– Nyugi, csak vicceltem. Penge leszel. Mindig az vagy, Ana. De azért vigyázz magadra, jó?

Érzem, hogy elpirulok. Nem tudok mit kezdeni ennyi melegséggel és szeretettel.

– Hát... gyönyörű ez a nyaklánc. Köszönöm!

– Nincs mit.

Dev a távolba néz, és mintha aggodalom pislákolna sötétbarna szemében. Talán a biztonsági rácsra gondol, vagy a hétvégi próba miatt aggódik. Vagy az jár a fejében, ami két évvel ezelőtt történt: amikor a szüleink utoljára repültek át a horizonton.

– Na, gyere! – A bátyám, mint már oly sokszor, újabb megnyugtató mosolyt erőltet magára. – Lekéssük a reggelit.

A tesóm folyton éhes és folyton mozgásban van: ő a tökéletes Cápá-kapitány.

A part felé úszik.

Anya fekete gyöngyét nézem: a talizmánt, ami arra hivatott, hogy hosszú életet biztosítson a viselőjének, és megvédje őt a gonosztól. Sajnos ez sem anyának, sem apának nem adatott meg. A látóhatárt fürkészem, és azon tűnődöm, vajon hová tűnhetett Szókratész, és mit akart mondani nekem.

Aztán a bátyám után úszom, mert hirtelen már nem akarok egyedül lenni a vízben.

MÁSODIK FEJEZET

Az étkezdében behabzsolok egy tányér tofus-noris rántottát. Finom, mint mindig. Aztán rohanok a koleszba a táskámért.

Mi, kilencedikesek, a Shackleton Kollégium második emeletén lakunk, a nyolcadikosok fölött. A mi szobáink nem olyan tágasak, mint a tizedikesek és a tizenegyedikesek körletei a Cousteau Kollégiumban. És szépségben meg sem közelítik a felsősök Cseng Ho-beli lakosztályait, viszont fényévekkel jobbak, mint azok a szűk barakkok, amikben nyolcadikos „pisisként” nyomorogtunk.

Gondolom, ezek után mondanom sem kell, hogy a Harding-Pencroft öt évfolyamos gimnázium. Négy házra osztottak minket az alkalmassági tesztek eredményei alapján. Az akadémiát röviden csak HP-ként emlegetjük. És igen, már az összes Harry Potter-es viccet ismerjük. De azért kösz!

A szobámba érve látom, hogy a szobatársaim lázasan készülődnek.

Nelinha szerszámokat, váltóruhát és piperecuccokat tömköd a táskájába. Ester kétségbeesetten szortírozza a kartotéklapjait. Úgy tizenkét kötegnyi lehet nála, mind gondosan színekódolva, felcímkézve és befilcezve.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A kutyája, Topi, torkaszakadtából ugat, és közben úgy ug-rál, mint egy szőrös pogóbot.

Ez csak a szokásos reggeli zűrzavar, de nem tudom meg-állni, hogy el ne mosolyodjak. Imádom ezt a bandát! Szeren-csére nem házak szerint vagyunk elszállásolva, különben sosem bírnék leereszteni és a legjobb barátaimmal lazulni.

– Kicsim, nem kell annyi cucc! – mondja Nelinha Ester-nek, miközben még több dugókulcsot és szempillaspirált gyömöszöl a saját táskájába.

(Nelinha mindenkit *kicsim*nek szólít. Ez a szavajárása.)

– A kártyáim nélkül nem mehetek – feleli Ester. – És ju-tifali is kell Topinak.

Vekk! Topi egyetértően ugat, és mindent elkövet, hogy az orrával megérintse a plafont.

Nelinha rám néz, és vállat von. *Nekem nyolc!*

Ma 1940-es évekbeli munkásnőnek öltözött. Dús bar-na haját zöld kendővel kötötte hátra. Rövid ujjú farmerin-gét csomóba kötötte fekete haspólója fölött. Vádlíközépíg-érő vászonnadrádját kimoshatatlan gépolajfoltok tarkít-ják, a sminkje azonban tökéletes, mint mindig. Esküszöm, Nelinha még az akváriumi szivattyúrendszerbe szorulva vagy hajómotor-javítás közben is úgy nézne ki, mint egy divatikon.

Tágra nyílik a szeme, amikor meglátja a nyakamon fi-tyegő fekete gyöngyöt.

– De csini! Honnan van?

– Előszülinapi ajándék Devtől – válaszolom. – Még öö... anyukánké volt.

Nelinha O betűt formál a szájával. A szobatársaim mind ismerik a családom tragikus történetét. A mi koleszszo-bánk – Nelinha, Ester és én – gyártja a világ letragiku-sabb történeteit.

– Hát – szólal meg végül Nelinha –, van egy szoknyám meg egy blúzom, ami tökéletesen passzolna hozzá.